

РЕШЕНИЕ

№ 18333

гр. София, 30.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 24.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **6366** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Т. П. З., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. В. П., срещу Заповед № 24-0305-000056/08.06.2024г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. Б от ЗДвП, издадена от О. Т. П., на длъжност началник на РУ „Н.“ – ОДМВР П..

Според изложеното в жалбата оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена при липса на доказана компетентност, в нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения и на административно-производствените правила и при несъобразяване с целта на закона, като излага конкретни доводи. Поддържа, че административният орган не е установил по безспорен и несъмнен начин наличието на материалноправната предпоставка за налагането на ПАМ по чл.171, т.1, б. „б“. Счита, че незаконосъобразно мярката е наложена преди да има резултат от назначеното кръвно изследване за наличие на алкохол в кръвта, тъй като при наличие на изследване на кръвна проба установените стойности са определящи. Твърди и излага доводи, че мярката е необоснована и прекомерна. Моли се за отмяна на заповедта и за присъждане на сторените по делото разноски. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П., която поддържа жалбата.

Ответникът – началника на РУ Н. към ОДМВР – П., издал оспорената Заповед № 24-0305-000056/08.06.2024г., чрез юрисконсулт К. изразява писмено становище за

неоснователност на жалбата и се претендира юрисконсултско възнаграждение.

С процесната Заповед № 24-0305-000056/08.06.2024г., на Т. П. З. в е наложена принудителна административна мярка по чл. 172, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Мярката е наложена във връзка със съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA 412798 от 08.06.2024г., с който е констатирано, че на същата дата /08.06.2024г./, в 22:17 часа Т. П. З. управлявал в [населено място], [улица] с посока към центъра на селото ППС с рег. [рег.номер на МПС] – товарен автомобил, марка „Ф.“ ЛТ 35, с концентрация на алкохол в кръвта 0.87 на хиляда, измерено с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с фабр. № ARM 0768. На жалбоподателя е бил издаден талон за медицинско изследване № 097299, според който водачът е следвало да се яви до 60 мин. във ФСМП – Н..

По делото е приложен протокол за химическо изследване № А-120/11.06.2024г. за определяне концентрацията на алкохол по Наредба № 1 от 19 юли 2017г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, назначено с талон № 097299 и мед. протокол с вх. №316000-25013/11.06.2024г. Видно от протокола, в изпратените за изследване кръвни проби, взети от Т. П. З., е установено количество алкохол в кръвта 0,58 промила.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за оспорване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед съдържащата се по делото Заповед № 3163-2498 от 29.06.2022 г. на директора на ОДМВР-П., издадена във връзка със Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, както и предвид приложеното удостоверение с рег. № 316000-38555/19.09.2024г., видно от което главен инспектор О. Т. П. заема длъжността началник на РУ –Н., съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и направените възражения за липса на компетентност на административния орган са изцяло неоснователни. Спазени са изискванията за форма по чл. 172, ал. 1 ЗДвП и административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, като в нея са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ.

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения може да се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, „който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и

който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на предвидената принудителна административна мярка. В случая заповедта е издадена при наличие на третата хипотеза на чл.171, т.1 б. „б“ - жалбоподателят е управлявал превозното средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, което е установено при проверка с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. Резултатът от проверката с техническото средство не се опровергава от последващото медицинско лабораторно изследване, което също е установило наличие на етилов алкохол в кръвта на жалбоподателя над 0.5 на хиляда, макар и в по-малка концентрация - 0,58 промила. Следователно, с оглед приложените по делото доказателства, наличието на фактическото основание по чл.171, т.1 б. „б“ предл. трето от ЗДвП за прилагане на принудителната мярка следва да се счита за безспорно установено.

След като е категорично установено, че жалбоподателят е управлявал превозното средство с концентрация на алкохол в кръвта над допустимите норми от 0.5 на хиляда, е изпълнена хипотезата на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП и заповедта се явява издадена в съответствие с материалния закон.

Заповедта съответства и на целта на закона – налагането на мярката цели да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на участниците в движението по пътищата.

С оглед изложеното, Заповед № 24-0305-000056/08.06.2024г. се явява законосъобразна по всички критерии на чл.146 от АПК и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена. При този изход на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде отхвърлено, респективно - да се уважи претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 150 лева, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. П. З. срещу Заповед № 24-0305-000056/08.06.2024г., издадена от началника на РУ „Н.“ – ОДМВР П., за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. "б" от Закона за движение по пътищата.

ОСЪЖДА Т. П. З. да заплати на Областната дирекция на МВР – П. сума в размер на 150 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

